

staa overfor et ganske overordentlig stort og omfattende Samfundsspørgsmaal, hvis Grændser næsten ikke kunne overses. Jeg finder nu ikke, at det, fordi man har den Anstuelse, jeg her forfægter, er saa nødvendig at stryge § 4. Jeg har aldeles udeladt i mine Betragtninger Spørgsmaalet om Kvindens Værdighed, om hun fortjener at faae den Hjælp eller ikke. Jeg tror, at det for Lovgiveren er tilstrækkeligt at udtale, at den første Gang hun føder, kommer Samfundet hende til Hjælp paa en ekstraordinær Maade. Jeg tror, at der hos de fleste vil være en bestemt Følelse af, at mens Hustruen har en Tilflugt i sit Hjem og sin Mand, vil den ugifte Kvinde være ganske overordentlig sørgelig stillet den første Gang, det sker, og derfor siger jeg, at vi kunne meget godt være med til — og det synes jeg, man kan være — at yde en ekstraordinær Hjælp, som her er foreslaaet, uden at frygte for de smaa Konsekventer, som i ganske enkelte Tilfælde kunne fremkomme; men gaar hun videre og fortsætter med den Virksomhed, skulle vi ikke have Noget med hende at gjøre og ikke stille hende saa særlig gunstig, men lade det blive ved det Gamle. Det vide vi jo Alle, og det vil Enhver, der har det Allerfjerneste med de Forhold at gjøre, kunne sige sig selv, at naar den ugifte Kvinde gjentagne Gange falder og faar uægte Børn, syntes hun dybere og dybere, og det hjælper sandelig ikke, om vi give nok saa rigt Underholdningsbidrag til hende; thi Barnet vil fremfor Alt savne det, som det helst skulde have, nemlig en Moder, der kan hjælpe det frem, og derfor fortjener hun ikke saa stor Sympathi, som Forslaget viser hende. Lader os indskrænke os til at hjælpe første Gang; jeg tror, at der derved vil gøres overordentlig stor Nytte, og at vi ikke derved komme ind paa Konsekventer, som vi ikke kunne overse. Spørgsmaalet om Sogneraadets Ret til at vælge mellem at betragte Bidraget som Fattighjælp og at lade det affone er ikke uden Betydning. Jeg havde tænkt paa at berøre det i mit Foredrag; men da der blev stillet et særligt Forslag, som jeg ikke ønskede at stille, vilde jeg ikke tale om det. Det er rigtigt nok, at det kan i højeste Grad misbruges; jeg siger ikke Noget bestemt for at ville misbruge det, men allerede det, at vi give Bestemmelser, som kunne misbruges, og det misbruges paa en Maade, som kan være i allerhøjeste Grad til Ulykke og Skade, maa gjøre os i høi Grad betænkelige. Jeg siger, at naar det Forslag, jeg er Ordfører for, vedtages, taber ogsaa dette sin Betydning; thi det er jo noget ganske Andet, at den Barnefader, som er udlagt, i saadanne Tilfælde kommer til at bøde paa en eller

anden endogsaa streng Maade; det kan man finde sig i; men er der Tale om Kvinder, som have havt med mange forskellige Mænd at gjøre, saa er hele Stillingen anderledes, og saa vilde det ogsaa være ganske anderledes haardt overfor Barnefaderen at straffe ham saa strengt. Vi kunne ikke udelukkende, som fra en enkelt Side gjort gjældende, se paa disse Smaa børn. Der er 3 Personer: Barnet, Moderen og Faderen, og man maa heller ikke gaa altsfor vidt i Strenghed mod Faderen, naar Moderen er en Kvinde, der, som jeg fremhævede, ikke fortjener Sympathi. Jeg bortser her fra det Moralske; hvad vi ikke kunne se bort fra, er de bestemte Fakta, og det er et bestemt Faktum, om det er første Gang eller ikke, hun føder.

Ordføreren (Oxenbøll): Det var netop i Anledning af de sidste Ord af den ærede Tale, at det er et bestemt Faktum, om det er første Gang eller ikke, at Vedkommende føder, at jeg vil udtale mig. Det er et bestemt Faktum, som vil spolere hele den Ordning, som er givet i § 4, fordi de Paaagjældende jo netop altid først ville fordrø Bevis for, om Fruentimmeret har født Børn før eller ikke. Hun skal gaa med en Sædelighedsattest i Lommen for, at det er første Gang, hun har født, for at nyde godt af Loven. Det forekommer mig, at der vil komme saa meget Brøvl, rent ud sagt, i Forretningssagen paa Grund af denne Bestemmelse, at jeg paa det Bestemteste maa fraraade dens Vedtagelse. I det Hele taget vil jeg ikke være med til at vedtage en Lovbestemmelse, hvorved man siger: Den Kvinde, der har født første Gang et uægte Barn, skal indtage en særegen Stilling, medens man i samme Lovforslag vedtager en Bestemmelse, hvorved den Kvinde, der er saa uheldig at faae det andet uægte Barn, saavidt muligt skal pudses af for Bidraget, eller hvorved man rækker Haand til, at hun ikke kan blive stillet paa samme Maade som første Gang.

Justitsministeren (Mellemann): Med Hensyn til det Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, ønsker jeg at gjøre opmærksom paa, at dersom det virkelig er Meningen, at den Ordning, som er foreslaaet i Lovforslaget, og som er vedtaget ved anden Behandling, kun skal blive Barnemoderen til Fordel, hvis man gaar ud fra, at hun er berettiget til at fordrø, at hendes Opholdskommune skal staffe hende Alimentationsbidrag, uden at man er berettiget til at afkræve hende videre Bevis, dersom det er